

ქუთაისი

მშვენიერო ქუთაისო,
სავარდო და სამაისო!
ვინ ყოფილა შენი მავნე,
გულს ეკალი რომ დაგასო?

შენი ციხე-გალავანი,
ბევრჯერ სისხლით განაზანი,
მიწასთან ვინ გაგისწორა,
ერთხელ მტკიცე, ახოვანი?

თავს დაგყურებ აოხრებულს,
ქვით და ეკლით რომ ივსებ გულს!
ვეღარ ვხედავ ოქროს ჩარდახს,
ერთ დროს განთქმულს დად დიდებულს!

ეგ ფაზისი თავმომწონი,
სახელცვლილი დღეს რიონი,
გულმღვრევით რას ბუტბუტებს,
გადასული დროს მომგონი?

აგონდება ოქროს კრავი,
ვით ქონება რამ უძრავი?
და მრისხანე ზვირთებზედაც
არგო, ფრთხილად მომცურავი?

შიგ იაზონ ელინებით,
ვერ შემრთველი სურვილ-ნებით,
მედეიას მომპარავი
მედისსვე მანქანებით?

სადღა არის ოქროს სილა?
შლამ-ტალახით ამოვსილა!..
მწუხრის ზეწარს დაუფარავს
მაგის მზე და მაგის დილა!..

გარბის შენგან მგლოვიარე!
ცრემლით ირწყვის არემარე
და შავ ზღვასვე შეჰღრიალებს:
ნჩემი ტანჯვა მიიბარე!ნ

მაგრამ ჩემო ქუთაისო,
ძალით სხვასთან შენათვისო!
მოთმინება!.. მოთმინება!..

სევდით გული არ აივსო!..